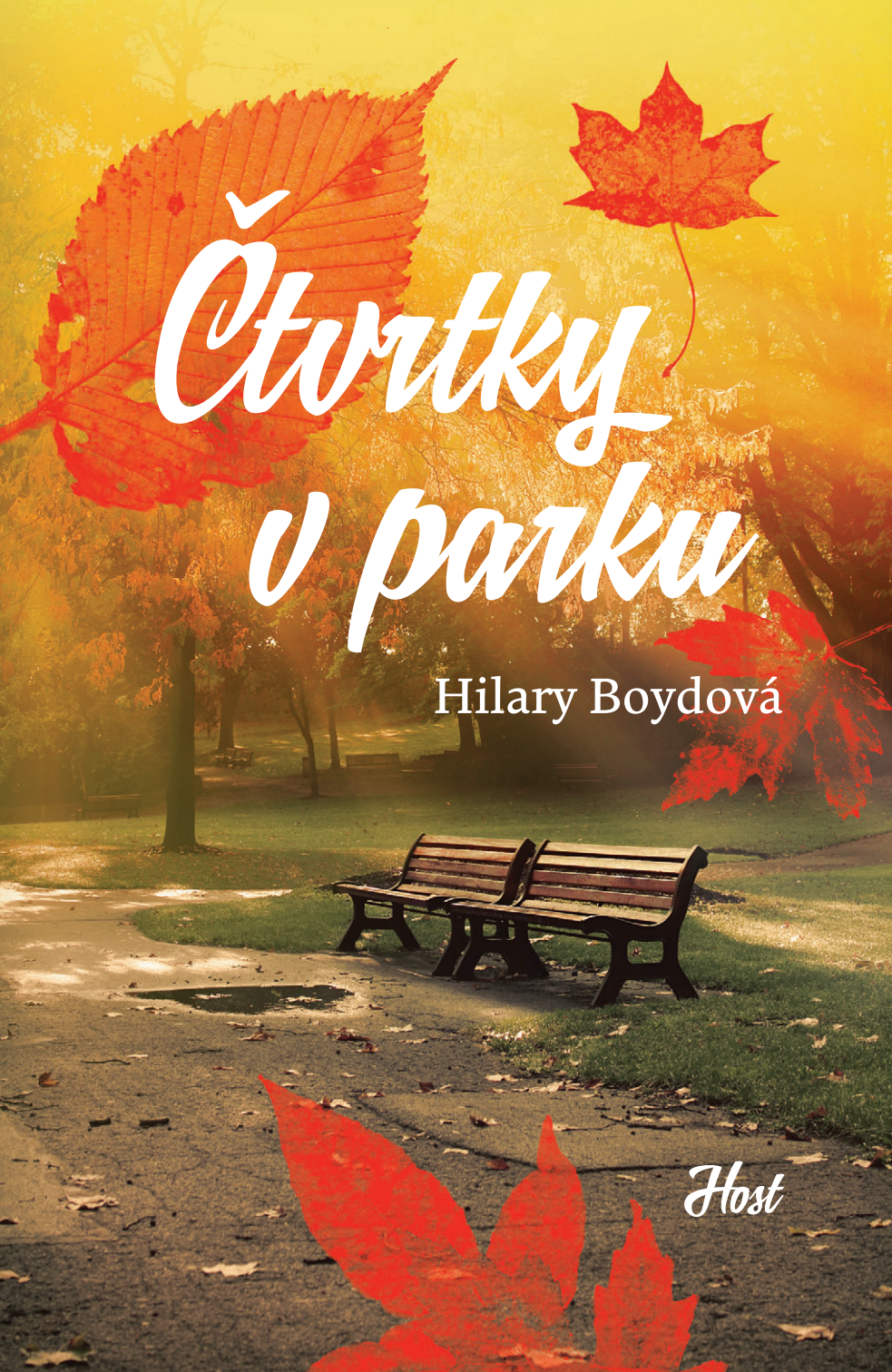

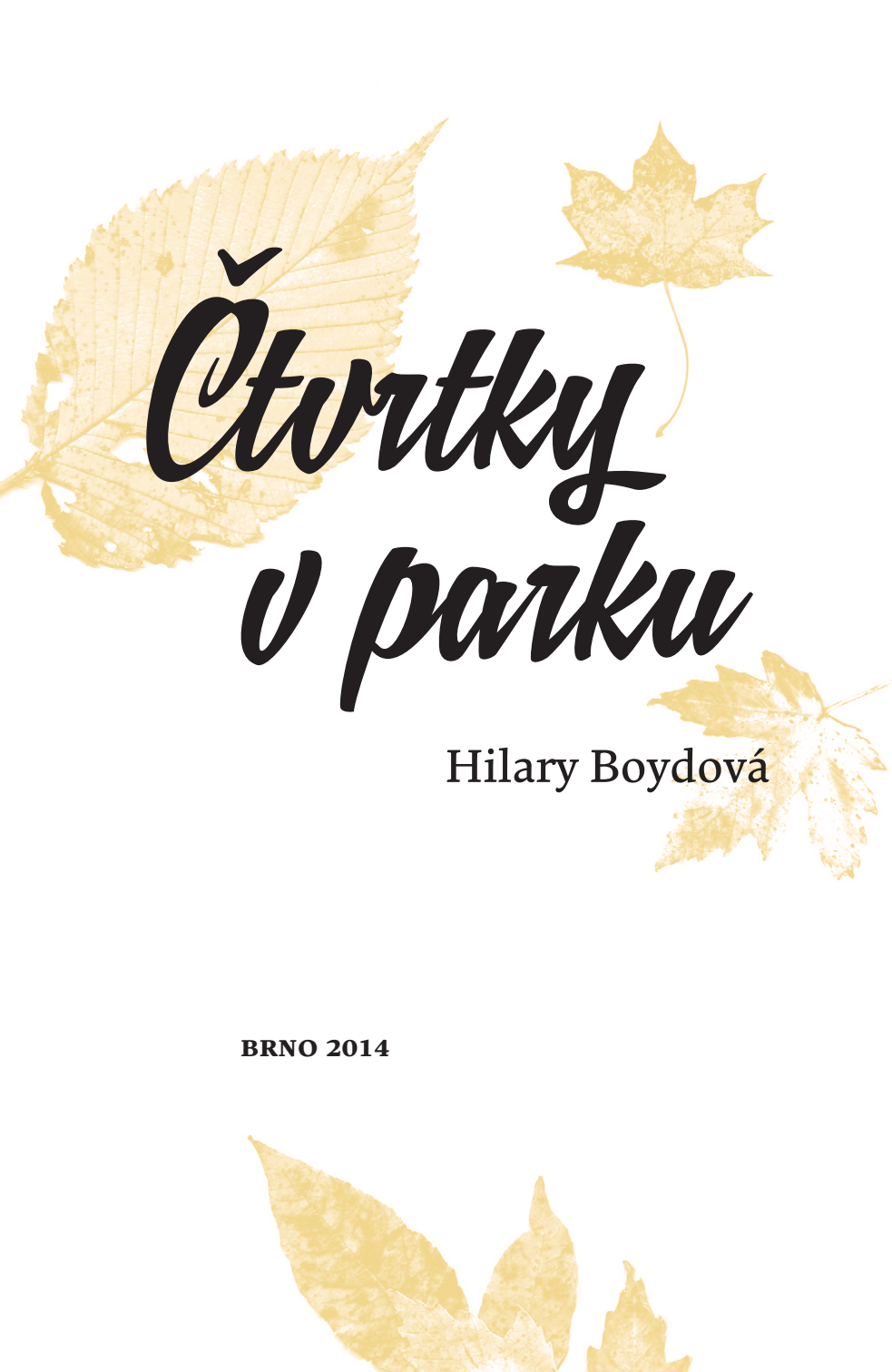

Čtvrtky v parku

Hilary Boydová

Host

Čtvrtky v parku

The cover features several yellow leaves and maple leaves scattered around the text. A large, detailed yellow leaf is on the left, partially behind the title. A smaller yellow maple leaf is at the top right. Another yellow maple leaf is on the right side, below the title. At the bottom, there are more yellow leaves, including a large one on the left and several smaller ones on the right.

Čtvrtky v parku

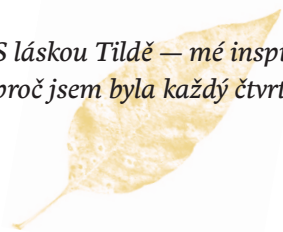
Hilary Boydová

BRNO 2014

Hilary Boyd
Thursdays in the Park

Copyright © 2011 by Hilary Boyd
Translation © Radka Knotková, 2014
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2014
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-7491-284-9 (Formát PDF)
ISBN 978-80-7491-285-6 (Formát ePub)
ISBN 978-80-7491-286-3 (Formát PDF pro čtečky)
ISBN 978-80-7491-287-0 (Formát MobiPocket)

*S láskou Tildě — mé inspiraci a důvodu,
proč jsem byla každý čtvrtek v parku*

„Neměla bys tolik pít,“ zašuměl Georgeův šepot horkou letní nocí, když se po ztichlém chodníku vraceli domů.

„Nedala jsem si víc než tři sklenky,“ namítla Jeanie.
„Opilá rozhodně nejsem.“

Odemkla dveře a prošla kuchyní. Bylo vedro, příšerné vedro, ačkoli bylo už půl jedenácté večer. Hodila klíče a kabelku na stůl a otevřela francouzská okna na terasu.

„Je to trapné. Vždycky pak mluvíš strašně nahlas,“ pokračoval, jako by vůbec nepromluvila. „Copak někoho zajímá testování vitaminů? Kdybys nebyla opilá, všimla by sis, že ho nudíš k smrti.“

Jeanie se na manžela podívala, dotčená jízlivostí v jeho hlase. Celý večer byl nezvykle nervózní a utrhoval se na ni ještě předtím, než k Marii a Tonymu vyrazili. Sotva vypili kávu, a on už vyskočil s tím, že musejí jít. Nevěrohodně se vymluvil na jakousi ranní schůzku, o níž věděla, že je vymyšlená.

„Nebyla jsem opilá, Georgi. Nejsem opilá. To on se mě pořád vyptával,“ řekla tiše.

Vzal klíče, které hodila na stůl, a šel je pověsit na věšák u dveří. Nad každým háčkem byla nálepka popsaná

jeho pečlivým, pravidelným rukopisem a označující klíče od domu a od auta: George — D, Jeanie — D, George — A, Jeanie — A, Náhradní D, Náhradní A.

„Nedáme si venku skleničku? Na spaní je moc horko.“ Podívala se manželovi do tváře, aby viděla, jestli jí odpustil, ale pohled jeho očí za těžkými želvovinovými brýlemi byl stále napjatý.

„Určitě si myslel, že s ním flirtuješ,“ trval George na svém a jízlivě na ni hleděl.

„Ježíšikriste.“ Jeanie cítila, jak se jí krátí dech. Otočila se a zčervenala; ne studem — ten muž byl vyzábělý, seschlý a měl žluté zuby, sice příjemný, ale ani náhodou objekt chťiče —, spíš úzkostí. Nesnášela konflikty. Vychovali ji na plesnivějící faře v Norfolku, kde byla neustálým svědkem toho, jak matka snáší otcovy strohé, despotické příkazy a o jeho právu takto ji zneužívat nikdy nepochybuje. Jeanie se ho bála, přesto matku v duchu povzbuzovala a doufala, že jednou konečně vybuchne a šikaně se postaví. Přísahala si, že nepřipustí, aby někdo podobně zacházel i s ní, a věřila, že umírněný George se jejímu otci ani v nejmenším nepodobá.

George povytáhl obočí. „Červenáš se.“ Zhluboka se nadechla. „Prosím tě, nalej nám armaňak a pojď se ven zchladit.“ Neunikl jí pochlebnický tón vlastního hlasu a nesnášela se za něj. „Vždyť jsi ho viděl,“ dodala mdle a vykročila k terase. Cítila, jak se její tělo chvěje pod návaly adrenalinu, a najednou si připadala strašně unavená.

„Půjdu nahoru,“ řekl, ale ani se nepohnul a zůstal stát uprostřed kuchyně, jeho vysoká, štíhlá postava nahrbená a jako přibitá na místo. Myšlenkami byl vzdálený na sto honů a na to hloupé napětí kvůli večírku očividně zapomněl.

„Georgi... co se děje? Co se stalo?“ Přešla k němu a podívala se mu do tváře. Zděsila se, když v jeho hnědých očích zahlédla těžkou, tupou beznaděj, kterou v nich nikdy předtím neviděla. „Georgi?“

Na okamžik jí pohled zaraženě oplatil. Vypadalo to, že se chystá promluvit, zničehonic se ale prudce otočil.

„Přihodilo se dneska něco?“

„Nic mi není... nic mi není.“ Odpověděl: „Nic se nepřihodilo. Co by se mělo stát?“ V ustrašeném obličejí mu zacukalo, jako by se pokoušel změnit výraz, pak ale zamířil ke schodišti. „Jdeš taky?“ zamumlal při odchodu.

Vysunuli okno až nahoru, ale v ložnici bylo kvůli vedru stále dusno a vydýchaný vzduch. Jeanie se svalila na postel a George se k ní otočil, přejel dlouhými prsty po její tváři a ústech a pak sjel v odhodlaném gestu touhy rukou po jejím těle. Nechtěla ho, na jeho doteku ale bylo cosi neoblomného, čemu se jen těžko odolávalo. Nešlo však o milování a s ní to patrně nemělo nic společného; mohla být kdokoli. Vlastně měla zvláštní pocit, jako by ani jeden z nich na tom horkém, vlhkém prostěradle nebyl. Vzdálené plnění závazku, mechanická a anonymní ukázka sexu.

Vtom se George bez varování odtáhl a vrhl se ke dřevěnému čelu postele, jako by po prostěradle přešel škorpion.

Jeanie ve tmě zamrkala. „Co se děje, co se stalo?“

Její manžel beze slova vyskočil a prudkým pohybem rozsvítil lampu na nočním stolku. Stál tam úplně nahý, objímal se pažemi a zíral na svou ženu. Jeho pohled byl tak chladný a prázdný, že div neucukla.

„Já... já nemůžu,“ promluvil zvolna a opatrně, jako by si s těmi slovy nevěděl rady.

Natáhla se k němu, on ji ale pohybem dlaně zarazil, přestože se ze své strany postele vůbec nezvedla. Druhou rukou sebral tmavomodré kalhoty od pyžama a přidržel si je u těla jako štít.

„Já to nechápu, Georgi. Řekni mi, co tím myslíš.“ Zalapala po dechu a posadila se čelem k němu.

Zůstal nehybně stát. „Tedy...“, řekl jako topící se muž, který odmítá záchranu. „Já už nemůžu.“

„Co nemůžeš? Georgi?“

Otočil se od ní, vzal si z nočního stolku brýle a vyrazil ke dveřím.

Jeanie vyskočila a běžela za ním. „Kam jdeš? Georgi? Přece jen tak neodejdeš. Udělala jsem něco? Odpověz mi, prosím.“

George ji ale ze sebe setřásl a sotva jí věnoval pohled. „Vyspím se v pokoji pro hosty.“

Já už nemůžu. Ležela sama na zmačkaném prostěradle, šokovaná, a především zmatená, a jeho slova ji pronásledovala. Jejich dvaadvacet let trvající společný život byl spořádaný, možná až jednotvárný. Nikdy se nehádali, pokud tedy Jeanie akceptovala Georgeovu patrně neškodnou potřebu ji ovládat. Jenže dnes si připadala, jako by celou dobu nevědomky seděla na vrcholu sopky, která najednou vybuchla. Co to do jejího manžela vjelo?

Ráno se choval, jako by k ničemu nedošlo. Jeanie sešla v noční košili dolů do prosluněné kuchyně, kde George jako vždy chystal na snídani šálky a talíře, skleničku

s marmeládou a krabičku s máslem, jejíž víko mělo tvar krávy.

„Co se вчера stalo?“ Vyčerpaně se u kuchyňského stolu nahrbila.

Vzhlédl od nalévání vody do nerezové konvice, jako by ho ta otázka zaskočila.

„Nic se nestalo. Byl jsem unavený.“

„A to je všechno?“ nedala se odbýt. „Víc k tomu neřekneš?“

Nepouštěl konvici z ruky a zvedl obočí. „Nedělej z toho zase drama, Jeanie. Měl jsem toho v práci hodně. Jak říkám, byl jsem unavený.“

Položil konvici na podstavec a opatrně stiskl spínač. Uhladil si vínově rudou kravatu na dokonale bílé košili a zastrčil její cíp za opasek šedých proužkovaných kalhot, přidržovaných jasně červenými kšandami.

Jeanie vyčkávala. Na okamžik ji napadlo, jestli se jí to celé jen nezdálo. „Georgi, вчера večer jsi ode mě utekl, jako by mi zničehonic vyrostlo deset hlav. Žádné drama z toho dělat nemusím.“

George nenuceně obešel stůl, rychle ji políbil na čelo a ona ucítila jemnou vůni mýdla na holení, které mu dala k Vánocům. „Nechci o tom mluvit.“ Otevřel ledničku. „Dáš si džus? Vařím ti vajíčko.“

Do její postele se už nevrátil. Teď, téměř o deset let později, v ní Jeanie leží a naslouchá zvuku rázných kroků na podlahových prknech nad svou hlavou. Je sotva půl šesté, to je ale na George pozdě. Vnímá, jak jde jako obvykle do koupelny, splachuje, slyší protékání vody trubkami, jak

přechází po ložnici a hledá oblečení. Byl to jeho rituál, který se za dvaatřicet let jejich manželství ani jednou nezměnil, od té podivné noci jej s ním ale nesměla sdílet. Do dnešního dne nepochopila, proč to udělal. Zpočátku na něj téměř denně naléhala a požadovala vysvětlení. Pokud má trému, nějak si s tím poradí. Pokud něco provedla, stačí říct. Prosím tě, Georgi, vrať se do naší postele, prosím — žadonila, přemlouvala ho a ponižovala se ve snaze, aby vše bylo zase jako dřív.

Ta událost bolestně poznamenala každý jejich rozhovor, George o ní ale nikdy neřekl ani slovo a prostě se s Jeanie na to téma odmítal bavit — žádná příčina neexistovala, nebyla to její vina a on o tom nehodlal, snad ani nemohl mluvit. Jeanie to neustálé napětí tak unavilo, že veškeré pokusy nakonec vzdala. Nikomu o tom nepověděla, dokonce ani své nejlepší kamarádce Ritě, protože se za to z nějakého podivného důvodu styděla. Navzdory Georgeovu ujišťování to o její přitažlivosti jistě vypovídalo cosi nepříliš lichotivého.

Jeaniino sebevědomí bylo zadupáno do země a po té noci se už George svést nepokoušela. Jen jednou, o rok později, když toho oba spoustu vypili, za ní přišel do ložnice, teď její, a oblečení se začali vzájemně dotýkat. Navzdory alkoholovému opojení Jeanie v manželově pohlazení vycítila mučivou nerozhodnost. Rukou jí nezaujatě přejížděl po kůži, jeho tělo se drželo od jejího dál, dokonce i když ji líbal na ústa. A potom, stejně jako před rokem, na jednou spadla opona a on ji od sebe prudce odstrčil, jako by byla nějaká zkažená pokušitelka, tiše se zvedl a odešel z místnosti.

Jejich manželství se přizpůsobilo nové situaci, ale samozřejmě ne hned: šlo spíš o pozvolné, bolestné slábnutí emocí. Svůj vztek na manželovo mlčení — které bylo mnohem trýznivější než událost sama — Jeanie ovládla a zdůvodnila si jej jako nevyhnutelnou oběť manželství. Její dětství bylo obětí plné. Otcova oblíbená modlitba před jídlem byla: „Ježíš zemřel, abychom my mohli žít. Na to nezapomínej a buď vděčná. Amen.“ Vášnivě zbožný kněz Dickenson postavil svůj život na tvrdé a neradostné povinnosti a totéž očekával od své rodiny. Na faře vládlo ticho v očekávání jeho nesmlouvavě vynucované vůle.

Krátce nato jí George koupil obchodní prostory, snad z jakéhosi pošetilého nutkání jí vše vynahradit, a ona se nadšeně a energicky vrhla do podnikání. A slavila úspěch. Pomegranate, obchod se zdravou výživou, stál uprostřed Highgate Hill a Jeanie v něm prodávala nejenom obvyklé vitaminy, bylinné léky a sušené zboží, ale také bio zeleninu, sýry, čerstvé džusy a ovocné koktejly, chutný celozrnný chléb a lahůdky. Postupem času si vybudovala okruh pravidelných zákazníků, z nichž někteří k ní jezdili ze značné vzdálenosti, a její lahůdkové sendviče lákaly v létě ty, kdo mířili do parku Hampstead Heath na piknik.

Nejspíš znovu usnula, protože ji probudilo přání dobrého rána. Otevřela oči a uviděla, jak George opatrně pokládá na noční stolek hrnek s horkým čajem. „Je nádherný den.“ Nadšeně roztáhl závěsy a ložnici zaplavilo časně jarní světlo. Usmál se na ni a dal si ruce v bok. Šedé vlasy měl úhledně učesané a křivé brýle z želvoviny — už před lety se shodli na tom, že jedna nožička je výš než druhá (když

je měl nasazené, nešlo to poznat) — mu propůjčovaly silně zranitelný vzhled.

„Co tě dneska čeká?“

Zívla. „Pohovor s děvčetem, které u nás chce pracovat. Jola si v tomhle nedůvěřuje, posledně vybrala příšernou holku. Pak schůzka s dodavatelem balených veganských obědů, prohlídka chladicího boxu z druhé ruky — ten u výlohy je rozbitý. Potom Ellie.“ Při zmínce o vnučce se oba usmáli. „A tebe?“

George se svou obvyklou neobratnou chůzí vydal ke dveřím. „Tolik jako ty toho nemám, holka stará. Odpoledne jdu na golf. Tak tu rozkošnou dívenku za dědu pořádně obejmi.“

Tvářil se vesele, ale ona poznala, že se snaží působit za neprázdně — jako vždy od chvíle, kdy mu před pěti lety v pojišťovně, kde pracoval, „nabídli“ předčasný důchod. O své nespokojenosti se zmínil jen jednou, několik měsíců před odchodem ze zaměstnání, kdy řekl, že si připadá „tak trochu nevyužitý“. Jeanie se ze začátku téměř styděla, že každé ráno s obvyklým nadšením odchází do práce a nechává ho, aby nečinně a osaměle čekal na další partičku golfu. Nakonec se ale vzpamatoval a vrátil se ke svému starému koníčku skupování, rozebírání a opravování hodin, jichž byl teď dům plný: z každého myslitelného povrchu se ozývalo nesladčené tikání a poličky a vršky sekretářů působily dojem, jako by byly živé. Jen v Jeaniině ložnici panovalo ticho. Přes to všechno cítila, že se manželovy obsesivní sklony, které se v dobách jeho úspěšné kariéry navenek téměř neprojevovaly, zvolna probouzejí k životu

a s nimi i ona nepříjemně známá potřeba Jeanie ovládat. A ačkoli byl tento prvek v jejich vztahu vždycky přítomen, nedávno přestal být vtipný.

Když Jeanie zahrnula za roh a procházela ulicí, kde bydlela její dcera, začala být nervózní. Nic by se nedělo, kdyby Chanty byla doma: Jeanie i její zeť Alex přece dobře věděli, jak se ve společnosti chovat. Jenže Chanty byla zrovna v práci v televizi Channel 4, kde dělala střihačku dokumentů. Zdálo se, že pracuje víc hodin, než kolik jich den má. A kdykoli spolu Jeanie a Alex zůstali o samotě, podobalo se to spíš mexické plichtě než civilizovanému setkání.

Odsunula z cesty prázdnou zelenou popelnici na recyklovatelné materiály, kterou tam popeláři nechali leda byle stát, a vyšla po schodech viktoriánského řadového domu.

„Jean! Pojď dál.“ Zeť se zmohl na vlašný úsměv a kousek uhnul, aby mohla vejít dovnitř.

Existuje snad nějaký zákon, ve kterém stojí, že umělci musejí smrdět? zeptala se v duchu, když ji do nosu udeřil zatuchlý pach potu linoucí se z jeho barvou potřísněného trička. Zadržela dech a už po miliontě si pomyslela: Co na něm Chanty vidí? Bylo jí jasné, že kdysi býval „hezoun“: měl velké modré oči a uhlově černé kudrny, a když chtěl, uměl být velice okouzlující. Jeho způsob vyjadřování jí ale

připadal bezohledný a poněkud trucovitý, jako by mu život podle něj stále něco dlužil. Neměl daleko do čtyřicítky a jeho vzhled, ze kterého doposud těžil, tomu odpovídal. Přesto se i nadále tvářil, jako by v tomto ohledu zůstalo vše při starém.

Na zetě zapomněla v okamžiku, kdy se k ní s rozpřaženými rukama a širokým úsměvem, který se zračil i v jejích velikánských hnědých očích, rozběhla její dvouletá vnučka. „Baba, baba...”

Jeanie se sehnula, vzala Ellie do náručí, pevně ji objala a zabořila nos do její sladké, jemné kůže. „Jak to jde, Alexi?”

Pokrčil vyhublými rameny. „Péče o děti nikdy nebyla moje oblíbená múza.”

Jeanie se nerozčílila; před Ellie si to nemohla dovolit. „A kdy máš vernisáž? Někdy brzo, že?” zeptala se vesele. Snažila se jen udržovat rozhovor, nemyslela to jako popíchnutí, ale z jeho zatrpklého úsměvu poznala, že to tak pochopil.

„Odložil jsem ji.”

Jeanie se otočila pro Elliin kabátek a botičky. „To je škoda,” řekla nevzrušeně. „Honem,” oslovila Ellie, „oblékne-me ti kabátek a půjdeme do parku krmit kačenky.”

„Nemá smysl sekat to pod tlakem. Až to přijde, tak to přijde. Potřebuju prostor.” Opíral se o krbovou římsu v obývacím pokoji a mluvil, jako by bavil hosty na společenském večírku. Místnost byla zařízená střídmě: kromě sisalového koberce na oprýskané podlaze v ní byl už jenom hnědý kožený gauč, módní, matně oranžové značkové křeslo s dřevěnými opěrkami, polstrovaná stolička a obrovská plochá televize. Jeanie věděla, že je to zčásti

záležitost stylu a jako výzdoba že slouží barevné, většínou abstraktní malby a obdélníkové zrcadlo nad krbem. Chanty s Alexem podle všeho rovněž usoudili, že dokud je Ellie malá, není důvod dávat do obývacího pokoje cokoliv, co lze převrhnout nebo poškodit a co by mohlo jejich dítěti ublížit.

Jeanie se samou nevolí rozbušilo srdce. Prostor? On potřebuje prostor? Ten arogantní darmošlap, který vypadá jako krysa, dennodenně zneužívá Chantyninu nezaslouženou lásku, díky níž má jídlo, šaty a domov, nepřispívá do rodinného rozpočtu jediným halířem a chová ke své krásné dceři odpor, si troufá stěžovat na nedostatek prostoru? Jeho malby byly navíc podle Jeaniina názoru nepůvodní, abstraktní, rádoby hodgkinovský škvár.

„Do pěti bude zpátky.“ Pokusila se o úsměv, ale z její tváře vyzařoval jako neonový nápis vztek.

„Jasně, jak myslíš. Měj se, broučku.“ Alex se sehnul, aby dceru políbil na čelo, a dal si záležet, aby se tchyni nepodíval do očí.

Jeanie se zhluboka nadechla a vyrazila s vnučkou do parku na kopci. Cestou jí recitovala: „Paci, paci, pacičky, táta koupil botičky.“ V duchu si nadávala, že se nedokáže chovat jako dospělá. Jenže byla u toho, když Chanty v osmém měsíci těhotenství přišla k nim domů, zhroutila se v kuchyni na podlahu a v ruce svírala příšerný vzkaz, který jí Alex nechal:

Tohle prostě nepůjde.

Nejsem připravený stát se otcem. Musím toho ještě hodně dokázat.

Odpusť mi, prosím tě.

Miluju tě, ale tohle všechno je strašný omyl.

Alex

Lístek nebyl napsaný v agonii útěku, což mu podle Jeanii na mínění výrazně přidávalo na urážlivosti. Zpráva byla zarovnaná do sloupce a pečlivě sepsaná černými, tučnými kudrlinkami na silné, krémově bílé vizitce jako nějaká pozvánka na večírek.

Chanty doslova nemohla popadnout dech, a než George stačil zavolat sanitku, která ji s houkající sirénou odvezla na pohotovost, bylo jasné, že jejich dcera rodí. A teď se od Jeanie najednou očekává, že bude respektovat — či snad dokonce mít ráda — muže, jehož sobectví ohrozilo život její dcery a vnučky.

Drobounká Ellie to ale překonala. Strávila osmačtyřicet hodin v inkubátoru, aby se jí stabilizovalo dýchání, navzdory tomu ale nikdy nepůsobila ani trošku křehce. Alex na tom samozřejmě neměl žádný podíl.

„Ještě, baba, ještě,“ domáhala se Ellie. Jeanie se znovu rozezpívala a spokojeně se dívala, jak se vnuččiny blondáté kudrny pohupují do rytmu.

Chanty Alexovi odpustila a George, který neměl ve zvyku se na takové záležitosti příliš upínat, se přes tu ohavnost přenesl. Jeanie to na rozdíl od nich nedokázala. Kdykoli Chantyina manželka viděla, vybavila si svou dceru, jak se s tváří zmáčenou slzami pokouší sama s dítětem vypořádat. Alexovi trvalo několik měsíců, než se k ní vrátil.

Na hřišti bylo skoro prázdné, až na přibližně čtyřletého chlapce a jeho otce, kteří se proháněli po obou stranách kolotoče, rychle ho roztáčeli a výskali smíchy.

„Houpy... houpy... pojď.“ Vyndala Ellie ze sportovního kočárku a děvčátko si to namířilo rovnou k houpačkám. Jeanie ze zkušenosti věděla, že na nich vydrží celé hodiny. Upadala do stavu, který se ze všeho nejvíc podobal transu. „Vejš, vejš!“ naléhala, kdykoli hrozilo, že Jeanie v houpání poleví.

Tentokrát Ellie neuchvátily houpačky, ale chlapec a jeho otec. Sledovala, jak vyvádějí, a její obličejík se radostně rozzářil. Zničehonic hoch pustil modrou rukojeť kolotoče, rozběhl se přes deštěm nacucané hřiště ke svému míči a vběhl přímo do dráhy Elliiny houpačky. Jeanie zaslechla, jak jeho otec křičí: „Dylane!“ Vrhla se k sedačce houpačky, trhla za ni a zastavila ji. Chlapec kolem nich bezstarostně prosvištěl a očividně si vůbec neuvědomoval, že ho od ošklivého zranění dělilo jen pár centimetrů vzduchu.

„Dylane!“ Jeanie se otočila a uviděla mužovu tvář, pobledlou a vyděšenou. Přihnal se k synovi, a místo aby ho pokáral, pevně ho k sobě přitiskl. Po chvíli se mu chlapec vymanil z náručí a vydal se k míči.

Muž vstal. Byl podsaditý, ale pohyboval se překvapivě ladně a plynule. Jeanie pozorovala, jak si rukou opakovaně zajíždí do šedivějšího blondátého ježka. To gesto jí připomnělo dítě, které zabalili do deky, aby se uklidnilo.

„Díky,“ řekl. „Hrozně moc vám děkuju.“

Jeanie pokrčila rameny a usmála se. „To se přece stává pořád.“

„Dylanovi se to stát nesmí, ani jednou.“ Jeho hlas zněl téměř zoufale.

„Nebojte se, váš syn je v pořádku a nemá na sobě ani škrábnutí,“ řekla konejšivě. Pomyslela si, že je na hřišti nejspíš nový, když ho ten incident tolik rozhodil.

Vteřinku na ni jen tupě zíral. „Ježíši, ne, to není můj syn, je to můj vnuk. Dylan je syn mé dcery. Určitě jste si všimla, že sem s ním moc často nechodím. Vlastně je to teprve počtvrté, co mi ho půjčila.“ Zhluboka se nadechl. „A kdyby ho ta houpačka trefila, bylo by to dneska naposledy.“

„Dolů... dolů, baba,“ požadovala Ellie a upřeně se dívala na Dylanův míč. Jeanie ji sundala ze sedačky a ona odběhla, stoupla si vedle hocha a stydlivě po něm pokukovala.

„Půjč ho té holčičce taky,“ zavolal Dylanův dědeček, ale chlapec mu nevěnoval žádnou pozornost.

„Kolik je vaší dceři?“

„Zásah,“ rozesmála se Jeanie. „Ellie je moje vnučka. Je jí něco málo přes dva roky.“

Zasmál se a na protest zvedl ruce. „Nemyslel jsem to jako pochlebování, vážně ne. Prostě se mi zdálo, že byste mohla být její matka.“ Rozpačitě odvrátil zrak.

Nastalo trapné ticho a Jeanie se rozhlédla, kam se poděla Ellie. Její vnučka byla zabraná do běhání za chlapcem a jeho míčem a pištěla smíchy, kdykoli jí dovolil se k němu přiblížit.

„Zvláštní věc, ta vnoučata,“ řekl muž a sledoval Dylana. „Nechápal jsem, proč se kolem nich tolik nadělá.“ Jako by mluvil sám k sobě. „Časem jsem si ale uvědomil, že Dylan je pro mě to nejdůležitější na světě.“

Jeho slova Jeanie překvapila; ne proto, že by je nepovažovala za upřímná nebo procítěná, ale proto, že to byla příliš osobní poznámka na to, aby ji přednesl před naprosto cizím člověkem.

„Vím... vím, jak to myslíte,“ odpověděla. Ji samotnou city k vnučce přemohly už v okamžiku, kdy ji poprvé chovala a čekala, až v nemocnici připraví pro to droboučké tělíčko inkubátor. Hotová láska na první pohled. „Možná je to proto, že si nepřipadáme dostatečně staří,“ podotkla a usmála se.

Muž se rozesmál. „To je rozhodně pravda.“

„Je to trochu jako droga,“ dodala. „Jakmile Ellie pár dní nevidím, objeví se u mě abstinenční příznaky.“ Zasmála se a zničehonic se za sílu svých emocí správně po britsku zastyděla. Koneckonců nepatřila k těm matkám, které své potomky věčně obtěžují žádostmi, aby z nich udělali babičku. Skutečnost byla taková, že když jí Chanty o svém těhotenství řekla, Jeanie to trochu vylekalo a zmocnily se jí obavy, že vnučce naruší překotný styl jejího života.

Dylan přiběhl k dědečkovi. „Dědo, ona mě nenechá na pokoji... plete se mi do cesty pokaždý, když kopnu do balónu.“

Muž pokrčil rameny. „Je ještě malá, Dylane. Buď na ni hodný.“

Chlapec k němu otráveně vzhlédl a Jeanie si pomyslela, že jeho zlatavá pleť a rozzářené, vodově zelené oči jsou neobyčejně krásné.

„Jen jdi,“ pobídl ho muž. „Běž si s ní chvilku hrát. Však ti to neuškodí.“

Dylan odběhl a míč si majetnický tiskl k hrudi.

„Je rozkošný.“

Hrdě přikývl. „Vaše vnučka taky.“

To byla pravda. Ellie se podobala hlavně matce — silné, blondaté a cílevědomé —, jako andílek ale vypadala jen ona, a veliké, jasné hnědé oči měla po Georgeovi.

„Asi bychom měly jít.“ Jeanie na vnučku zavolala a vykročila ke kočárku.

„Třeba se tu příště zase potkáme,“ prohodil muž.

„Třeba ano.“

„My s Dylanem sem chodíme každý čtvrtek. Dcera pracuje a paní na hlídání chodí ve čtvrtek do nemocnice na ozařování — zjistili jí rakovinu prsu.“

„Doufám, že bude v pořádku,“ zamumlala Jeanie zdvořile.

„Aspoň mi to poskytlo příležitost se s Dylanem vídat,“ dodal a náhle zmlkl. „Promiňte, to znělo přílišně bezcitně. Samozřejmě nejsem rád, že prodělala rakovinu prsu...“ Ztichl.

„Nebojte se, já si to nemyslela.“ Při pohledu na zmatek v jeho očích se usmála. „Tak tedy na shledanou.“ Jeanie odběhla pro Ellie, aby muže uchránila před dalšími rozpaky.